

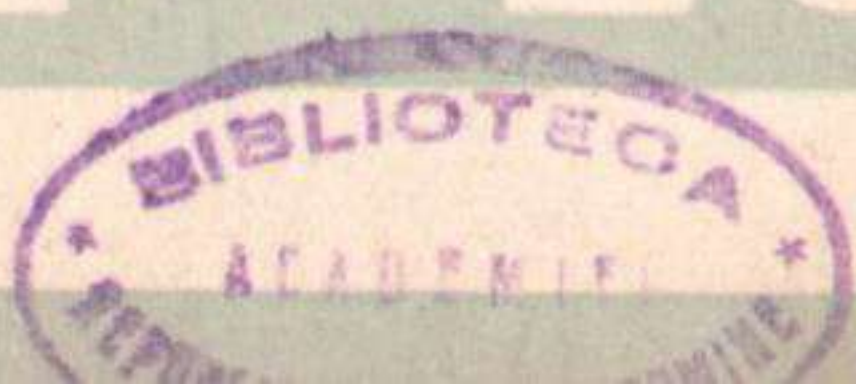
PI
0646

IA

SCENA *și* ECRANUL

NUMARUL 2

15 SEPTEMBRIE 1956

185175

Țara noastră a primit vizita unei delegații culturale indiene, sub conducerea d-lui Anil K. Chanda, ministru adjunct în Ministerul Afacerilor Externe al Indiei.

Delegația este formată din 30 de cîntăreți, instrumentiști și dansatori.

Artiști indieni au dat în Capitală mai multe spectacole, care s-au bucurat de o caldă primire din partea publicului nostru.

Unul din expresivele dansuri populare indiene executat de dansatoarea Kumari A. Sarada

Sub măiestrita mină a instrumentistului Vilayat Hussein Khan, cîntecul popular indian prinde aripi...

Coperta I: Radu Beligan (Alex. Andronic) și Ioana Zlotescu (Magda Minu într-o scenă din filmul „Afacerea Protar“, noua producție a Studioului Cinematografic „București“.

PI 1646

APUS DE SOARE

Dramă în 4 acte de
Barbu Delavrancea.

Distribuția :

Ștefan cel Mare : G. Calboreanu ; Bogdan : Iulian Necșulescu, - Alfred Demetriu ; Logofătul Tăut : Al. Demetriad ; Postelnicul Toader : N. Brancomir ; Vornicul Jurj : C. Bărbulescu ; Hatmanul Arbore : Geo Barton ; Pîrcălabul Dragoș : P. Pătrașcu ; Pîrcălabul Alexa : Al. Ghilbericon ; Pîrcălabul Grumază : N. Gr. Bălănescu ; Pîrcălabul Șandru : S. Holban ; Pîrcălabul Costea : Victor Moldovan ; Pîrcălabul Negrilă : Marin Negrea ; Bătrînul Șteful-fost pîrcălab : I. Henter, - C. Giura ; Bătrînul Hrăman-fost pîrcălab : Jenică Constantinescu ; Paharnicul Ulea : I. Ulmeni ; Clucerul Hrincoș : Șerban Iamandi ; Vameșul Chiracola : Igor Bardu, - C. Stănescu ; Clucerul Moghilă : Al. Giugaru, - Ion Henter ; Stolnicul Drăgan : G. Ciprian, - Vasile Lăzărescu ; Jitnicerul Stavăr : Nicki Atanasiu, - Virgil Popovici ; Petru Rareș : Stamate Popescu, - Igor Bardu ; Dr. Ieronimo da Cesena : I. Iancovescu ; Doctorul Șmil : Radu Beligan ; Doctorul Klingensporn : Marcel Enescu ; Țugulea Moghilă : Eva Pătrășcanu ; Un pietrar : Gr. Nagacevski ; Doi curteni : Ion Iliescu, Ion Receanu ; Doamna Maria : Elvira Godeanu ; Irina — fata pîrcălabului ; Daiboș — Simona Bondoc ; Raveca — fata pîrcălabului ; Huru — Carmen Stănescu ; Bălașa — fata pîrcălabului ; Oană — : Tanți Economu ; Ilinca — fata pîrcălabului ; Gherman — Tanți Benescu Munteanu, - Ariana Olteanu ; Domnica — fata Hatmanului Arbore : Tina Ionescu ; Ancuța — fata pîrcălabului Toader : Catița Ispas ; Oleana — fata vornicului Duma : Raluca Zamfirescu ; Fira — fata pîrcălabului Dragoș : Mitzura Arghezi

Lisandra — fata pîrcălabului
Alexa : Ileana Iordache ;
Joița — fata pîrcălabului
Ivanco : Victoria Gheorghiu ;
Neaga — fata pîrcălabului
Șandru : Viorica Petrescu, Valeria Gagialov ;
Ileana — fata pîrcălabului
Ivașcu : Cristina Bugeanu ;
Hera — fata pîrcălabului
Grumază : Elisabeta Preda ;
Stănișoara — fata pîrcălabului
Ieremia : Margareta Ioniță, - V. Vri-
oni ;
Oana : Eugenia Popovici, - Elena Sereda ;
Dochia : Maria Voluntaru ;
Căpitani, copii de casă, aprozi,
hotnogi, hînsari, etc.
Zirra ;
Regia : Marietta Sadova și Mihai
Decoruri și costume : Mircea Marosin ;
Muzica : Paul Urmuzescu ;

La Teatrul Național
„I. L. Caragiale“

6/185 555

CHESŢIUNE PERSONALĂ

Piesă în 4 acte de A. Stein

E o zi de decembrie, cu soare palid, care se strecoară prin geamul odăii. O lumină domoală alunecă peste obiectele din camera de lucru a inginerului Hlebnikov.

Cîndva, cu ani în urmă, Hlebnikov a adus aici pe soția sa Alexandra și pe fiica ei Mariana, hotărît să-și făurească o viață fericită, întemeiată pe muncă fără preget, pe devotament pentru cauza partidului și a poporului sovietic și pe dragostea pentru familia sa. Totul în această cameră, vorbește despre anii care s-au scurs și care au însemnat muncă, bucurie, entuziasm, modestie.

Și totuși, chiar acum, cînd Alexandra se pregătește să plece la maternitate, unde se va naște cel mai mic membru al familiei, casa — ca și întreaga viață a Hlebnikovilor — este răvășită de un eveniment foarte grav.

Biroul organizației de bază din care face parte Hlebnikov, a propus excluderea lui din partid, precum și destituirea din postul de răspundere pe care îl ocupă, învinuindu-l de a fi divulgat secrete de stat și de a fi fost complicele inginerului Dîmnikov, a-

cuzat de trădare și activitate dușmănoasă împotriva statului sovietic.

Hlebnikov este un tehnician de o înaltă calificare și extrem de capabil. Munca și succesele sale,

Marcel Anghelescu (Hlebnikov) și
Eva Pătrășcanu (Mariana).

devotamentul său care l-au impus în ochii celorlalți tovarăși ai săi, au stîrnit invidia lui Poludin, conducătorul direcției cadrelor, un carierist fără scrupule, insuficient pregătit din punct de vedere profesional. Mistificînd sau răstălmăcînd unele fapte și acțiuni, Poludin a reușit să încropească un fals dosar personal, care îl pre-

zintă pe Hlebnikov într-o lumină îngrozitoare. Influențând direct pe secretara organizației de bază, o femeie cinstită dar șovăelnică și exercitând — sub masca principialității — presiuni asupra membrilor de partid din instituție, Poludin izbutește să obțină ca organizația de bază să-l excludă pe Hlebnikov din partid.

Pentru Hlebnikov, hotărârea această înseamnă cea mai dureroasă lovitură. Dar încrederea fermă în partid îl susține de-a lungul lunilor de frământări dureroase, de umilințe și lipsuri, care urmează ca o consecință a excluderii și destituirii sale.

Alături de el se află un mănunchi de oameni cinștiți, ca bătrînul marinar Cernogubov, ca tovarășii săi de muncă Soldatov, Cijov, Bîkova, care se împotrivesc cu curaj acțiunii dușmănoase duse de Poludin. Și tot alături de el se află Alexandra, și fiica sa adoptivă Mariana, care îl iubesc, îl respectă și luptă pentru ca adevărul să fie scos la lumină.

Hlebnikov nu-și pierde nici o clipă încrederea. El continuă să colaboreze la o importantă lucrare pentru una din uzinele din Celeabinsk, al cărei consultant și îndrumător tehnic este.

Atitudinea sa inspiră tuturor respect și încredere. Și dacă unelțiile lui Poludin au izbutit să înșele pe mulți, partidul nu poate fi înșelat. Instructoarea colegiului de partid, Natalia Maliutina, — la sezisarea tuturor celor ce și-au păstrat încrederea în Hlebnikov, cercetează cu temeinicie cazul acestuia. Astfel, nevinovăția lui este stabilită, iar organizația de bază din care făcea parte, revine asupra hotărîrii luate. Reabilitat, Hlebnikov va reveni la postul său, ca să slujească mai

Costache Antoniu (Cernogubov) și Aura Buzescu (Natalia Maliutina).

departe, cu devotament și încredere neclintită, cauza poporului sovietic.

Intr-o zi însorită de august, Hlebnikov se întoarce acasă. În buzunarul de la piept el poartă din nou carnetul de partid.

Aici, îl așteaptă cei dragi; soția, copiii, prietenii, toți cei care au știut să-l iubească cu încredere; încercările, departe de a-i dezbină i-au călit și i-au apropiat și mai mult.

Piesa „O chestiune personală“ plină de umanism, ilustrează puternic faptul că în societatea socialistă, cinstea, demnitatea, curajul, tăria morală — însușirile cele mai de preț ale oamenilor — se dezvoltă și biruie orice piedică.

**La Teatrul Național
„I. L. Caragiale“**

*Aurel Athanasescu
(Lăpușneanu) și A-
glia Metaxa (Ruc-
sandra Doamna)*

DESPOT-VODĂ

Distribuția :

Alexandru Lăpușneanu — Aurel Athanasescu; Rucsandra Doamna — Aglia Metaxa; Despot Eraclid — C. Demetru — Aurel Rogalski; Moșoc Vornicul — Geo Maican; Ana, fiica lui — Eugenia Bosinceanu; Maica Fevronia — Elena Chiosa; Tomșa — Florin Stroe; Iliș — Mariana Oprescu; Spancioc — C. Neacșu; Harnov — Ion Damian; Stroici — Const. Vințilă; Șoiman — Mircea Medianu; Toroipan — Dan Nicolae; Ciușar Vodă — C. Ramadan; Albert Laski — C. Irod; Carmina — Sandina Stan; Rozel — Ion Punea; Sommer — Costel Zaharia; Anton Secuțul — Vasile Lucian; Pizozki — G. Turcanu; Toma Calabaicanul — Iulian Marinescu; Ahmed Bairactarul — Crișan Constantinescu; Limbă Dulce, plăieș — Gh. Cîmpeanu; Jumătate — Sandu Sticlaru; Un țăran — Vasile Lupu; O Țărană — Maria Lăzărescu.

Regia artistică : Gh. Cheța

Decoruri și costume : Mircea Marosin

Dramă istorică în 5 acte de Vasile Alecsandri.

*C. Ramadan (Ciu-
băr-Vodă și G. De-
metru (Despot)*

La Teatrul Armatei

La Teatrul Tineretului

CEI DE MINE

Piesă în 3 acte de
Lucia Demetrius.

Distribuția :

Petre Damian : George Demetru; **Florica Damian :** Matilda Bărbulescu; **Mihuț Damian :** Ion Ciprian; **Maria Pricopie :**

*G. Demetru — Petre Damian și
Ion Ciprian — Mihuț Damian.*

Marcela Demetriad : Olga Ceașu; **Rozalia Avram :** Catrina Ponor; **Mimi Enăceanu :** Victor Simionescu; **Marcel Gingulescu :** Madam Prisăcaru; **Florica Demion :** Iosif Preda; **Gheorghe Oprina :** Zinca Preda; **Paula Tudor :**

Copiii :

Lilica Damian : Michaela Dinu; **Tinel Preda :** Mihail Vasluianu; **Coca Ponor :** Anișoara Scripcaru;

Regia artistică : N.

Massim

Decoruri și costume : I. Mitrăci

Piesă în 3 acte de Virgil
Stoenescu și Oct. Sava

„ — Tarzane !”

„ — U-u-u-u-! Șefule?”

„ — Umflă-l !”

Nu e un dialog dintr-un roman senzațional, așa cum ar părea la prima vedere. E o simplă „conversație amicală” între doi dintre elevii clasei a VII-a, a unui liceu de provincie, în preajma anului 1945.

În clasa aceasta a fost instaurată — asemenea unui privilegiu social — „domnia Felecanelor”. Mișu Felecan, odrasla colonelului Felecan, unul din bogătașii orașului, conduce clasa conform unui principiu pe care îl proclamă cu îndrăzneală: „Eu formez în clasa aceasta o generație de îndrăzneți, de oameni tari. Cine e tare, ajunge primul și învinge. Ceilalți n-au decît să piară!” Principiile acestea — în care nu e greu de recunoscut anumite sloganuri fasciste — sînt impuse clasei a VII-a pe de-o parte cu sprijinul directorului liceului „domnul Vucea”, un element retrograd și reacționar, pe de altă

Iurie Darie în rolul lui Ștefan
Vardia

parte cu ajutorul pumnilor lui Ionaș Oproiu, un elev dotat cu o neobișnuită forță fizică.

Nu e de mirare că în posesia unor astfel de „argumente”, Mișu Felecan a reușit să-și impună „autoritatea” față de majoritatea elevilor. Printre cei care s-au lăsat atrași în orbita Felecanelor, se află și Mariana, fiica fostului director al liceului, Anton Pleșoianu, un profesor cinstit care a fost arestat în timpul regimului antonescian în urma denunțurilor domnului Vucea.

Iată însă că „domnia Felecanelor” pare a fi în primejdie. În clasă a sosit — transferîndu-se de la un alt liceu — Ștefan Vardia, un elev bun, conștiincios, curajos. Mișu Felecan află că Ștefan Vardia este U.T.C.-ist, și prin urmare dușman al „principiilor” sale și al „metodelor”

sale. Ținuta morală a lui Ștefan Vardia care nu se lasă intimidat nici de „metodele” felecaniste și nici de amenințările domnului Vucea, impune celorlalți elevi.

Mișu Felecan hotărăște să se descotorosească cât mai curînd de acest adversar a cărui purtare cinstită și deschisă a stîrnit admirația tuturor și mai ales a Marianei, și care pe deasupra mai este și „comunist”.

Făcîndu-și-o complice pe Mariana, fără voia ei, Mișu Felecan începe „campania” de persecuții împotriva lui Ștefan. Ultima farsă pe care i-o pune la cale, atrage după sine eliminarea lui Ștefan din liceu, de către domnul Vucea. Ștefan este, descurajat, pentru o clipă, cu atît mai mult cu cît o iubește pe Mariana. Participarea ei la complotul urzit împotriva lui și implicat împotriva comuniștilor, îl doare. Hotărăște deci să părăsească liceul.

Intre timp însă Anton Pleșoianu, tatăl Marianei se întoarce din spital unde vreme îndelungată a trebuit să se îngrijească pentru a se reface după anii de lagăr. El îi povestește Marianei despre curajul lui Ștefan Vardia care a stat împreună cu tatăl său, violonistul Andrei Vardia, în lagăr, îndurînd suferințe cumplite. Cînd și-a pierdut tatăl, Ștefan nu s-a lăsat biruit de durere, ci preluînd vioara lui Andrei Vardia, a continuat să-i îmbărbăteze pe oamenii care erau trimiși la moarte.

Cuprinsă de remușcări, Mariana îi mărturisește totul tatălui ei, iar acesta îi făgăduiește că-l va readuce pe Ștefan la liceu.

Dar clipa de descurajare a trecut. A doua zi Ștefan se în-

toarce din proprie inițiativă, hotărît să lupte mai îndîrjit pentru detronarea spiritului „felecanist”. Impresionată de îndîrjirea și spiritul său de sacrificiu, clasa în frunte cu Mariana trece de partea sa. Acum îi va veni ușor lui Ștefan să înlăture din sufletul colegilor săi otrava infiltrată de elemente reacționare ca Mișu și Johnny și să sădească în loc sămînța unor idealuri înalte, a dragostei pentru viață și pentru fericirea oamenilor.

Au trecut 10 ani. În sala de festivități a liceului, unde a dat un concert, violonistul Ștefan Vardia își reîntîlnește colegii. Sămînța a dat roade. Aici în liceul în care au trăit zile zbuciumate, își strîng mîna acum oameni care muncesc și visează, clădind și cu fapta și cu visul o lume mai bună, mai dreaptă, mai fericită.

Din distribuție fac parte:

Iurie Darie, Radu Dunăreanu, Ion Mîinea, Arcadie Donos, Mihnea Moiescu, Aurel Cioranu, Constantin Dinescu, Nicu Iacob, Eugenia Bădulescu, Aurelia Vasilescu, Flori Georgescu, Adriana Gagea, D. Puican, C. Florescu, Nicolae Tomazoglu, N. Neamțu-Ottonel, Cornel Gîrbea, N. Niculescu-Stere.

Direcția de scenă, Ion Lucian;
Asistent Direcție scenă, Anca Livescu.

Decor și costume, Eugenia Bassa Crîșmaru;

Cîntecul Speranței de Nic. Kirculescu;

La Studioul „C. Nottara”

Plicul

Piesă în 3 acte de Liviu Rebreanu

Comedia „Plicul” de Liviu Rebreanu aparține întâilor ani care au urmat primului război mondial (1923) și ca atare se situează pe linia realistă, de ascuțită critică socială pe care se desfășura creația scriitorului în acea perioadă.

Prezentînd cadrul în care are loc acțiunea piesei, Rebreanu spunea că ea ... „se petrece în trei zile consecutive, într-un oraș mic, cu o gară mare”.

Indicația scriitorului nu tinde să fixeze în acest fel numai un amănunt al decorului scenic, ci mai de grabă unul al decorului social al comediei: alături de conducătorii „administrativi” ai târgului, — primar, consiliu comunal, presă — stă, aproape pe același plan, șeful gării.

Sîntem în preajma Crăciunului. Sub masca înduioșătoare a „filantropiei”, s-a montat una din afacerile care-i îmbogățesc neconținut pe conducătorii politico-administrativi ai orașului. Jean Arzăreanu, primarul, a cumpărat împreună cu Nicolae Flancu, consilier comunal, treizeci și cinci de vagoane cu lemne, chipurile pentru aprovizionarea populației. În

realitate, două treimi din costul lemnului — care urmează să fie plătite din fondul comunal, adică din buzunarul contribuabililor — urmează să intre direct în buzunarele celor doi „filantropi”.

Afacerea pare aranjată, cînd deodată apare un obstacol: Galan, șeful gării, refuză să repartizeze vagoanele necesare pentru transportul lemnului, dacă nu obține în schimb compensația „favorurilor” doamnei Viorica Arzăreanu, frumoasa soție a primarului. Viorica Arzăreanu — care are o carieră bogată în asemenea „intervenții” — refuză la rîndul ei să-și acorde gratuit „favorurile” și în înțelegere cu șeful gării, cere primăriei un „șperț” de o mie de lei de vagon.

Cei doi afaceriști — Arzăreanu și Flancu — sînt disperați. Pentru a face să treacă neobservată în Consiliul comunal excrocheria cu lemnele, ei au făcut „sacrificii” serioase: au acceptat — bineînțeles tot pe spinarea bugetului comunal — două afaceri la fel de necurate, menite să închidă gura presei și opoziției.

Mituirea șefului gării însă amenință să le știrbească profiturile proprii, ceea ce îi face să turbeze de furie.

Iată însă că soluția problemei vine tot de la ingeniozitatea Vioricăi. Descurcătura primăreasă, care între timp a devenit amanta șefului gării, propune Consiliului comunal să voteze mituirea lui Galan din „Fondul Milelor”, fond destinat ajutorării văduvelor, orfanilor și invalizilor de război. Propunerea este primită cu bucurie și aprobată cu entuziasm. Lucrurile par să se aranjeze, când se ivește o nouă complicație: într-o criză de gelozie — care ține mai mult de regretul pentru banii pe care îi pierde din mână decât de demnitatea conjugală — Arzăreanu trimite la Minister o reclamație împotriva lui Galan.

Data fiind gravitatea acușării, chiar a doua zi este trimis un inspector în anchetă, cu misiunea de a face lumină în această chestiune. În fața primejdiei însă, „notabilitățile” orașului fac front comun. Reclamația este tăgăduită, afacerea mușamalizată; spre satisfacția tuturor celor care și-au umplut buzunarele, inspectorul se lasă înșelat, ba chiar dispus să laude acțiunile „patriotico-filantropice” ale celor incriminați.

Și ancheta ia sfârșit. Nu fără rezultat, însă. Un rezultat care confirmă întru totul „cinstea”,

„incoruptibilitatea”, „dragostea de adevăr” a conducătorilor orașului și a organelor ancheta-toare. Un rezultat nemai pomenit; este dat afară din serviciu și aruncat pe drumuri un bătrîn ușier, nevoiaș, cu o casă de copii, pentru vina de a fi luat un bacșiș de... 5 lei.

Satira lui L. Rebreanu se îndreaptă din plin, necruțătoare, împotriva corupției administrative care sărăcește neconținut populația și umple cu aur greu buzunarele „notabilităților”

„Plicul” cu bancnote, destinat șefului de gară și votat în ședință deschisă de Consiliul comunal, devine un simbol al acestei corupții care a atins astfel de culmi, încât își îngăduia să opereze la lumina zilei, sub ochii tuturor. Principiul „Inchi-de tu ochii, că-i închid și eu!” capătă aici o autoritate atât de mare, încât definește relațiile dintre toate „mărimile”, orașelului și le servește acestora drept trambulină pentru noi salturi — mai adânci — în finanțele comunale. Cât despre relațiile familiale burgheze, ele sînt la fel de subordonate „plicului” cu toate celelalte.

Comedia „Plicul” se va reprezenta în curînd pe scena Teatrului Muncitoresc C.F.R.

VINZĂTORUL de PĂSĂRI

Odată cu montarea operetei „Vinzătorul de Păsări“ în stagiunea 1955/56, Teatrul de Stat de Operetă din București și-a îmbogățit repertoriul cu una din cele mai frumoase și mai populare creații ale genului

Aparținând perioadei de la sfârșitul veacului trecut, când se afirmau cu un mare succes în acest domeniu compozitori ca Johann Strauss-fiul, Suppé și Millöcker, opereta austriacului Karl Zeller (1842—1898) a cucerit repede inimile spectatorilor cu muzica ei melodioasă și cu ideea conducătoare ce o străbate.

Ca în mai toate operetele clasice, Zeller și libretistul său, Moritz West, confruntă lumile opuse ale oamenilor simpli din popor și artistocraților, lăsând să se desprindă firea curată și sănătoasă a celor dintii, în contrast cu atmosfera viciată în care trăia nobilimea timpului.

Versiunea românească a libretului, semnată de V. Timuș și P. Andreescu, ca și regia, au căutat să scoată în evidență cu și mai multă ascuțime conflictul dintre cele două lumi, valorificând elementul satiric al lucrării.

Intr-un sat din Tirol se vestește sosirea prințului, stăpînul moșiei, care vine la vînătoare. Un nou prilej pentru administratorul moșiei, baronul Weps, de a impune dări țăranilor. În realitate, acesta are nevoie de bani pentru nepotul său, contele Stanislas, un tînăr stricat, care este favoritul prințesei.

Cristina, poștărița satului, vrea să profite de prezența prințului, pentru a-l ruga să-i dea o slujbă iubitului ei Adam, un vînzător de păsări, deși el nu vrea cu nici un preț să slujească la curte. Fata îl întâlnește pe contele Stanislas și, crezînd că are de-a face cu prințul, intră cu el în pavilionul de vînătoare cu scopul de a-i cere slujba. După scurt timp însă, Stanislas dispăre pe ușa din dos a pavilionului. De aici se nasc toate încurcăturile.

Adam află de această întîmplare și crede că Cristina l-a înșelat cu prințul. Același lucru îl bănuiește și prințesa care, plictisindu-

← Ion Dacian (Adam) și
Elisabeta Henția (Cristina).

se, venise în sat travestită în țărancă.

După o serie întreagă de peripecții, adevărul iese la iveală. Prințesa îl obligă pe Stanislas să se căsătorească cu Cristina; dar aceasta nici nu se gîndește să accepte, fiindcă îl iubește pe Adam, deși e supărată pe el că a bănuțit-o pe nedrept. În realitate, nici prințesa nu e hotărîtă. Ea a vrut doar să-l sperie pe Stanislas și-i cere să se căsătorească cu o doamnă de la curte, mai vîrstnică decît el dar foarte bogată. În felul acesta, va continua să-l aibă mai departe lîngă ea

și legătura lor va trece neobservată.

La căsătoria cu bogata doamnă de la curte se gîndește însă și unchiul lui Stanislas, baronul Weps, și de aici se naște o tocmeală dezgustătoare, care o face pe Cristina să vadă toată urîțenia vieții ce o atrăsese înainte. Era o lume în care nu aveau ce căuta, după cum îi spusese și Adam. Pînă la urmă, cei doi tineri se împacă, uniți în gîndul de a-și făuri o existență modestă și potrivită cu firea lor, așa cum au apucat-o din strămoși.

Distribuția :

ADAM : Ion Dacian, Petre Valentin, Const. Pîrvu. WEPS : George Groner Cezar Ionescu. PRINȚESA : Sili Popescu, Elisabeta Porumbița, Geta Mara. SNEK : Nae Roman, Nicolae Cenan. DOLCINI : Ștefan Glodariu, Const. Cociu. GUSTAV : Tiberiu Simionescu. BELENGER : Const. Cociu, Ion Brian. SOIEGEL : Ion Vișan. HANS : Marc Tișler. CRISTINA : Elisabeta Henția, Lia Turovschi, Angela Bădescu. STANISLAS : Bimbo Mărculescu, Beno Vereea, Nelu Marinescu. ADELAIDA : Maria Wauvrina, Sili Vasiliu. JETA : Fedora Gamberto, Lili Maican. AMARATI : Emil Popescu, George Hazgan. NEBEL : Nuți Teodorescu. PIPKE : Nicu Stănescu. MIKEL : Ștefan Teodoriu. GHIZI : Atena Florescu, Lucia Hașcău. DAMELE DE ONOARE : Lili Dușescu, Lidia Savin, Ecaterina Bîtea. DIRECȚIA DE SCENA : Ion Dacian. CONDUCEREA MUZICALĂ : Traian Mihăilescu. DECORURI : Lebas — COSTUME : Elena Agapie. MAESTRA DE BALET : Elena Penescu-Liclu. MAESTRU DE COR : Nicolae Oancea.

La Teatrul de Operetă

BUCȘAN

AFACEREA

PROTAR

Bucșan! Oțelăriile Bucșan, fabrica de hîrtie Bucșan, fabrica de beton Bucșan, fabrica de talpă, de nasturi, de ghete... nu un nume, ci un simbol al forței, o adevărată citadelă a marelui capital. Și în fața conducătorului acestor pîrghi ale economiei „naționale“, în fața marelui Grigore Bucșan, se află un profesor oarecare, un visător îndrăgostit de legenda țesută în jurul împăratului Alexandru cel Mare, un modest și naiv intelectual, pe care studenții facultății l-au poreclit „Alexandru cel Mic“.

Bucșan nu-l poate înțelege pe profesorul Alexandru Andronic. El nu va izbuti niciodată să priceapă adevăratele mobiluri ale acțiunilor acestui onest intelectual, și-tocmai această deosebire profundă de principii, de credințe și aspirații, aceste două feluri cu totul opuse de a concepe lumea și viața — provoacă scandalul afacerii „Pro-

tar“, care stă la baza conflictului dramatic din filmul realizat la Studioul cinematografic „București“ după remarcabila piesă a scriitorului Mihail Sebastian „Ultima Oră“.

Fără îndoială, printre evenimentele care se precipită în goana după înnavuțire printre hrăpăreții

Ion Finteșteanu (Bucșan)

locuitori ai junglei capitaliste, Andronic rămîne un inadaptabil, un izolat. El nu înțelege nimic din vîrtejul patimilor dezlănțuite și al ambițiilor ce clocotesc în jurul lui. De acest fapt, însă, își dă prea bine seama Magda Minu, studenta îndrăgostită de mitul viteazului împărat macedonean. Mai practică, mai pricepută, mai cutezătoare decît Andronic, Magda descurcă cu iscusință firele atît de încălcite ale conflictului. „Alexandru cel Mic“ va pleca însoțit de această studentă temerară — pe cheltuiala lui Bucșan — în Asia Mică, pe urmele faptelor de glorie ale lui Alexandru cel Mare. Ca și „Ultima Oră“, scenariul filmului „Afacerea Protar“ constituie o critică ascutită la adresa

*Ion Iancovescu (Borcea), Radu Beligan (Alex. Andronic)
și Ioana Zlotescu (Magda Minu)*

democrației parlamentare burgheze, o satiră plină de vervă împotriva moravurilor din presa „liberă“ a acelor timpuri. Filmul „Afacerea Protar“ este, mai ales, un impresionant act de acuzare îndreptat împotriva societății românești de dinaintea celui de al doilea război mondial.

Scenariul e semnat de Sorana Coroamă. Regia filmului, încredințată tinărului regizor H. Boroș a izbutit să pună în valoare, cu

mijloace specifice cinematografului, înaltele calități ale comediei lui M. Sebastian.

Principalii eroi ai piesei au căpătat viață pe ecran în interpretarea actorilor Radu Beligan (Alexandru Andronic), I. Finteșteanu (Bucșan), I. Iancovescu (Borcea), Ioana Zlotescu (Magda Minu), care au contribuit la succesul acestei noi producții a cinematografului noastre.

MEXICANUL

Vă mai amintiți de povestea lui Filippe Rivera?

De bună seamă că cei cari au citit minunatele povestiri ale lui Jack London nu l-au putut da uitării pe acest erou. Nici pe el, nici pe ceilalți curajoși fiii ai Mexicului revoluționar, care s-au ridicat împotriva tiranului Dias, pentru libertatea patriei.

Evenimentele oglindite în film se petrec prin 1910. În Mexic izbucnesc revolte țărănești, apar detașamente de partizani și organizațiile revoluționare „huntele”.

Intr-o bună zi, în clădirea unei asemenea „hunte” pătrunde un tânăr slab, cu hainele vechi și rupte, dar cu ochii strălucind de văpaia urii. Tânărul e Rivera, luptătorul hotărât să se sacrifice pentru triumful revoluției.

După nenumărate întâmplări care dezvăluie patriotismul tânărului mexican, abnegația, modestia și curajul său înflăcărat, iată-i pe luptători pentru independența Mexicului într-un moment de răscruce. Dias pregătește zdrobirea partizanilor. Soarta revoluției depinde acum de procurarea a cât

mai multe arme, cu care neînfricații patrioți să poată lupta împotriva dictatorului.

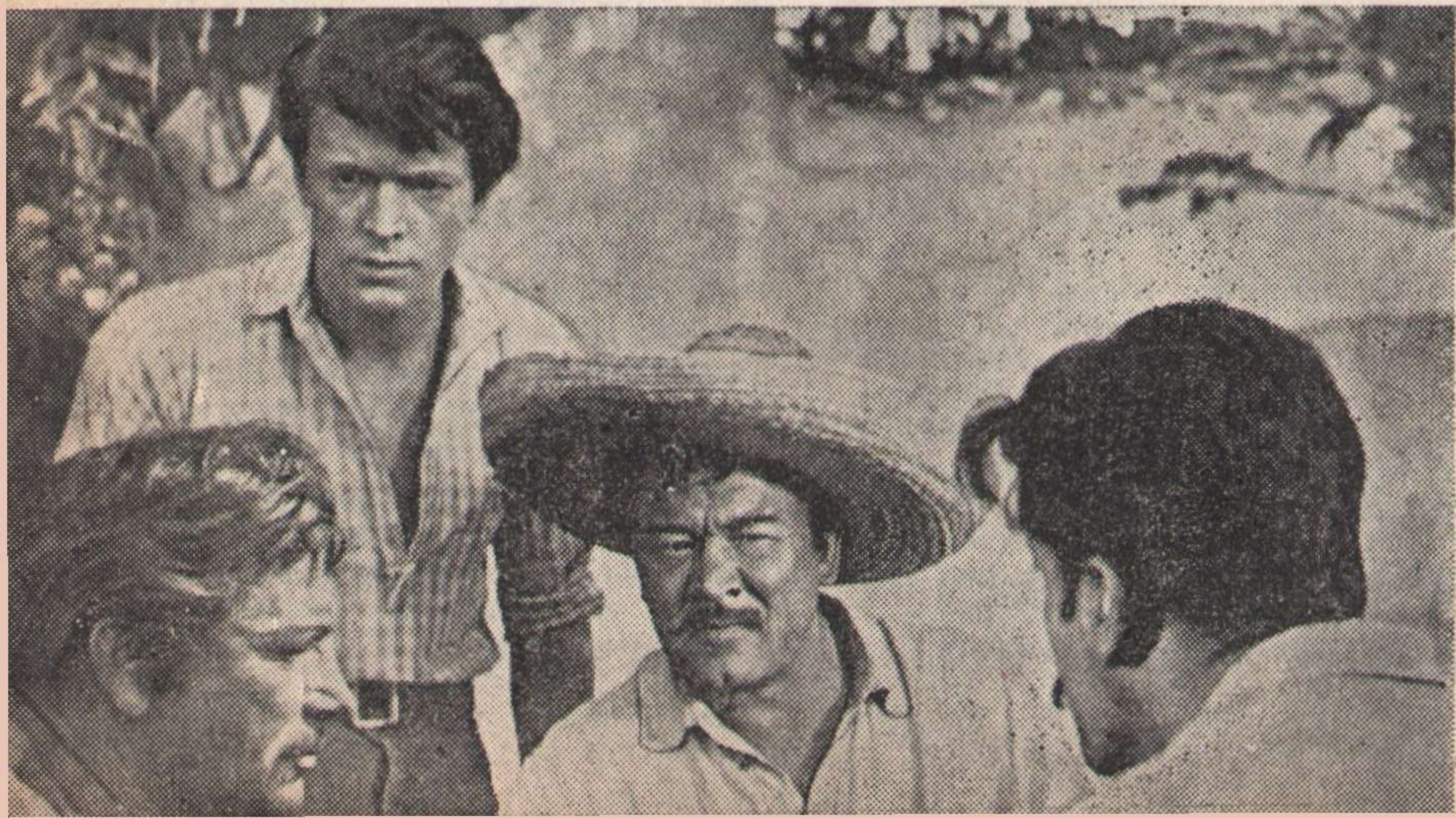
Armele nu se puteau procura însă decât cu bani, iar banii lipseau.

„Comandați armele! spuse Filippe Rivera conducătorilor revoluționari. Peste trei săptămâni veți avea banii!...”

Minunatul film sovietic realizat de regizorul V. Kaplanovskij descrie acțiunea temerară a tânărului Rivera, pentru obținerea banilor atât de necesari revoluției.

Cu o profundă cunoaștere a realităților istorice ale acelor timpuri, regizorul și interpreții izbutesc să evoce evenimente impresionante într-o ambianță autentică și plină de pitoresc.

De o mare valoare socială, filmul „Mexicanul” poate fi considerat drept una din producțiile remarcabile ale cinematografului sovietic. „Mexicanul” este interpretat de actorii: O. Strijanov (Rivera și Fernandes), B. Andreev (Paulino Vera), D. Sagal (Arellano), N. Rumeanțeva (May), V. Dorofeev (Diago) și T. Samoșlova (Maria).

Dosarul 306

Datorită succesiunii dramatice a unor scene „tari” s-ar putea crede că autorii filmului n-au urmărit decît elementul senzațional, menit să păstreze în permanență interesul viu și atenția încordată a spectatorului. Intr-adevăr, este vorba de o crimă comisă în condiții misterioase, de vinovați descoperiți abia la sfîrșitul acțiunii, de bănuiele care mai întîi

par întemeiate pentru a se dovedi apoi lipsite de orice temei, de situații complicate...

Spectatorul își dă însă seama, participînd intens la toate peripețiile acțiunii, că latura deosebit de atractivă a „Dosarului 306” nu este confecționată arbitrar, ci decurge în mod organic din esența unei afaceri complicate, a cărei cercetare a pretins mult timp, o mare putere de analiză logică, ingeniozitate, curaj și întuiție.

...Tîrziu în noapte, pe una din străzile unui oraș, o mașină înaintază cu o viteză neobișnuită. Ea doboară o femeie în vîrstă, răstoarnă pe milițianul care încearcă să o rețină și la cea mai apropiată cotitură dispăre într-o direcție necunoscută.

Dar pe măsură ce se desfășoară acțiunea devine tot mai clar că tema și concepția scenariului sînt mult mai profunde decît ni s-a părut la primele imagini. Autorii filmului dezvăluie în chip convingător un adevăr indiscutabil; toate elementele criminale — pe drept cuvînt disprețuite de poporul sovietic — cad

cu ușurință în cursa spionajului și a acțiunilor diversioniste.

Modul în care se rezolvă afacerea Dosarului 306 este cît se poate de instructiv. Se scoate în evidență faptul că organele miliției nu se mulțumesc să descopere numai pe bandiți, ci izbutesc să dea și de urma gazdei secrete, în aparență modestă asistentă de farmacie, în realitate însă o veche spioană, cu un trecut plin de crime și mîrșevii.

Instruirea afacerii dosarului 306 este condusă cu pricepere de către căpitanul de miliție Mozarin. Spectatorul urmărește încordat căutarea mașinii misterioase, formularea unor presupuneri greșite. La cea mai puternică tensiune dramatică ajung însă în film scenele care redau lupta dintre Mozarin și bandiți și, în sfîrșit, demascarea și arestarea spioanei.

Dacă toți tinerii din lume...

Realizatorul filmului „Dacă toți tinerii din lume...”, regizorul Christian Jacque, autorul memorabilei ecranizări „Minăstirea din Parma” s-a remarcat și de data aceasta prin umanismul viziunii sale artistice, prin poezia tulburătoare a imaginilor folosite.

Christian Jacque a izbutit să realizeze în „Dacă toți tinerii din lume...” un patetic poem cinematografic, al păcii și al prieteniei.

Pe vasul de pescuit „Luteția” de sub comanda căpitanului Le Guellec, care navighează în largul Mării Nordului, se petrece o tragedie zguduitoare. Membrii echipajului prezintă simptomele unei otrăviri misterioase și foarte grave. Pe bordul vasului nu e nici un medic, iar boala face ravagii

Căpitanul Le Guellec lansează, prin micul său aparat de radio pe unde scurte, o chemare S O S, fără să știe dacă va avea norocul să fie auzit. Semnalul a fost recepționat în Togo, de către Alberto, un comerciant european din satul de negri Sapango, care are de asemenea un mic post de radio-amator. Alberto izbutește să stabilească legătura între vasul „Luteția” și un medic care trăiește în pădurile Africii.

Prin radio, Le Guellec explică doctorului simptomele pe care le prezintă echipajul. Diagnosticul este sumbru: o intoxicație cu conserve de porc alterate.

Situația este de o extremă gravitate. Dacă în decurs de 12 ore nu li se va injecta bolnavilor un ser care este preparat numai de Institutul Pasteur din Paris, ei nu vor mai putea fi salvați. Vasul va trebui să rămână deci pe locul de unde a fost lansat apelul, în timp ce radio-amatorul din Togo va încerca să obțină pe calea undelor legătura cu un ascultător din Paris.

În capitala Franței, Jean Louis, un tânăr pasionat radio-amator, captează mesajul transmis din îndepărtatul Togo prin care doctorul Jegou, medicul din inima Africii, se adresează doctorului Largeau, cerându-i să intervină spre a salva echipajul.

Jean Louis pornește în goană să-l găsească pe Largeau, dar ajungând la adresa indicată află că medicul murise cu o lună înainte. Christina, soția medicului defunct, se duce însă împreună cu tânărul Jean Louis — în toiul nopții — la Institutul Pasteur, pentru a obține serul prețios.

În fine, cei doi parizieni se află în posesia medicamentului. Cum să-l facă să ajungă pe „Luteția”? Ei află că un avion francez urmează să decoleze peste puțin timp de pe aerodromul Orly. Christina și Jean Louis ajung la vreme pe aerodrom, dar se lovesc de complicata birocrație, care-i împiedică să-și ducă misiunea la bun sfârșit. Iată, însă, că o oră mai târziu, un avion polonez își va lua zborul de pe aerodromul Le Bourget.

De aci începe o adevărată cursă „pe viață și pe moarte” pentru salvarea marinarilor bolnavi. Cu toate dificultățile administrative, cu toate obstacolele puse la cale de urzitorii războiului „rece”, în ciuda unor noi împrejurări nefericite, serul va ajunge totuși în miinile celor 12 oameni care se zbat în ghiarele morții. Marelui efort sunt salvați, datorită efortului mai multor națiuni.

Filmul se încheie cu primirea triumfală făcută echipajului de către locuitorii portului Cocarneau.

Scenă din film.

EVADATII

Marele Premiu al Festivalului Internațional de la Cannes 1955.

1943. An de cumplite suferințe, an de zbcium, de nădejdi.

Nesfârșite garduri de sîrmă ghimpată, tragic simbol al cotropirii hitleriste, înconjoară un lagăr de concentrare undeva, prin nordul Germaniei, aproape de Marea Baltică. E un lagăr de prizonieri francezi, în care deținuții cunosc din plin mizeria, teroarea, degradarea umană.

Din grupul de prizonieri, doi: François și Michel — se hotărăsc să evadeze. Ei nu mai vor

să suporte samavoincia feldwebelului, neobrăzarea și înfumurarea ofițerilor naziști, josnicia iscoadelor hitleriste. Nu mai vor să rămînă încătușați în captivitatea călăilor omenirii. Planul lor de fugă este aprobat de toți prizonierii. Și într-o zi — în drum spre locul de muncă forțată, în timpul unei învălmășeli — François și Michel izbutesc să părăsească convoiul, fără ca paznicii să observe. Cu ajutorul unei fete cura-

joase -- poloneza Wanda -- care le arată calea cea mai bună, ei se depărtează de locul cumplitelor suferințe.

Acum sînt în plin cîmp, cu inima strînsă, cu ochii la pîrdă. Nu departe, se zăresc siluetele unor jandarmi. Nu e vreme de stat pe gînduri. Unde să se ascundă? În pădurea din apropiere, într-o cabană care se află la cîtiva pași de ei? Fugarii au hotărît: în cabană! În încăperea de lemn, François și Michel se trezesc față în față cu un ofițer nazist. Disperarea nu le mai dă răgaz să judece. Sar asupra lui și îi astupă gura. Pînă cînd jandarmii nemți se îndepărtează.

După aceea, totul se lămurește: ofițerul este și el francez, a fost prizonier și a izbutit să evadeze, folosind uniforma pe care a confecționat-o timp de un an, bucată cu bucată.

Abia acum începe odiseea celor trei fugari care au hotărît să scape de urgia hitleristă. Iată-i ascunși într-un vagon, printre lăzi de conserve și muniții; sînt într-un tren care se îndreaptă spre Danemarca. Cei trei evadași sînt siguri că vor găsi partizani, care-i vor ajuta să treacă în Suedia și să-și cucerească astfel libertatea mult rîvnită. Și trenul pornește încet, alunecă leneș pe șine, se oprește prin gări, unde se odihnește

ore întregi, apoi cu încetineală de melc se pune din nou în mișcare. Fugarii sînt chinuți de o sete cumplită, în timp ce undeva, într-o gară, apa susură vioi dintr-o cișmea. Orele trec chinuitor de greu. Temerile, neliniștile, suferințele sporesc, fugarii sînt la capătul răbdării. Deodată, prin crăpăturile vagonului pătrund raze de soare. Pe un peron se văd grupuri de fete tinere. Trenul se află în Danemarca. Chinuit de sete, François nu mai poate răbda: sare din vagon, aleargă spre o cișmea, bea cu poftă, în neștire și în timpul acesta trenul pornește din nou...

După nenumărate peripecii, cei trei prieteni se regăsesc, de astă dată în Suedia. Curînd, războiul se va termina și ei se vor întoarce în patrie. Și filmul se termină odată cu cuvintele unuia dintre ei: „Fericirea de care vorbiți, pacea... toate acestea sînt ca și libertatea noastră de azi: va trebui să luptăm împreună ca să le cîștigăm!...”

Filmul „Evadații”, realizat după o întîmplare adevărată, trăită de Michel André, a fost regizat de Jean Paul le Chanois și este interpretat de cunoscuții actori francezi: Pierre Fresnay, François Périer, Michel André și Silvia Monfort.

Prăpastia

De departe, pe panglica prăfuită și șerpuitoare a uliției, se ivește un om: e noul învățător, care se întoarce bucuros în satul natal, hotărât să-l trezească din amorțire, la o viață mai îmbelșugată, mai luminoasă.

Dar acalmia care plutește pe ulițe, peste gospodării, este înșelătoare. Oamenii se zbat, o luptă mocnită se dă zi de zi, clipă de clipă, între bogați și săraci. Copiii flămânzi „zdrențaroși”, sînt suduți și alungați din ogrăzile chiaburilor. Cînd se deschide școala, Bakos Ioska, copilul celui mai sărac om din sat, se așează, după „tradiție”, în fundul clasei; cînd Bakos este chemat la tablă, picioarele lui desculțe pășesc pe lîngă cizmele lustruite ale feciorului de chiabur. Uitîndu-se la școlarul acesta zdrențaros, învățătorul își revede întreaga copilărie. Și deodată, Bakos Ioska îi devine drag. De aceea, a doua zi, cînd domnișoara Klari, fata chiaburului se plînge că fratele ei s-a umplut de păduchi, pentru că a stat în bancă alături de băiețelul sărac, învățătorul Istvan Nagy, se simte jignit în demnitatea lui și a copilului... Și totuși, Klari este fermecătoare, iar învățătorul e tot mai des văzut în preajma ei.

Satul își trăiește mai departe viața, iar oamenii se înfruntă, unii străduindu-se să-și ușureze traiul obijduit, alții — cei mai puțini — huzurînd din munca sărăcimii. În casa lui Gereneser comuniștii s-au adunat să vorbească despre răsturnarea orînduirii nedrepte.

A venit primăvara. Familia lui Bakos, cel mai sărac om din sat, nu mai poate locui în grajdul mizerabil în care a viețuit toată iarna. Ei hotărăsc să-și clădească o căsuță.

Și iată că școlarul ciufulit și zdrențaros — prietenul bun al învățătorului — e nevoit să părăsească școala. El trebuie să argățească la chiaburul Borocz Horvat, care în schimb le „dăruie” chereștea.

A trecut vara. Familia Bakos s-a mutat în casa cea nouă. Pe cîmp — rănit la un picior — micul Ioska tînjește, copleșit de durere. Așa îl găsește învățătorul, care îl duce acasă cu docarul domnișoarei Klari. Dar e prea tîrziu: rana, mult timp neîngrijită, s-a infectat. Copilul se stinge, în timp ce pe aria lui Borocz Horvat izbucnește greva muncitorilor agricoli. Chiaburul cheamă jandar mii și greva se sfîrșește odată cu arestarea comuniștilor.

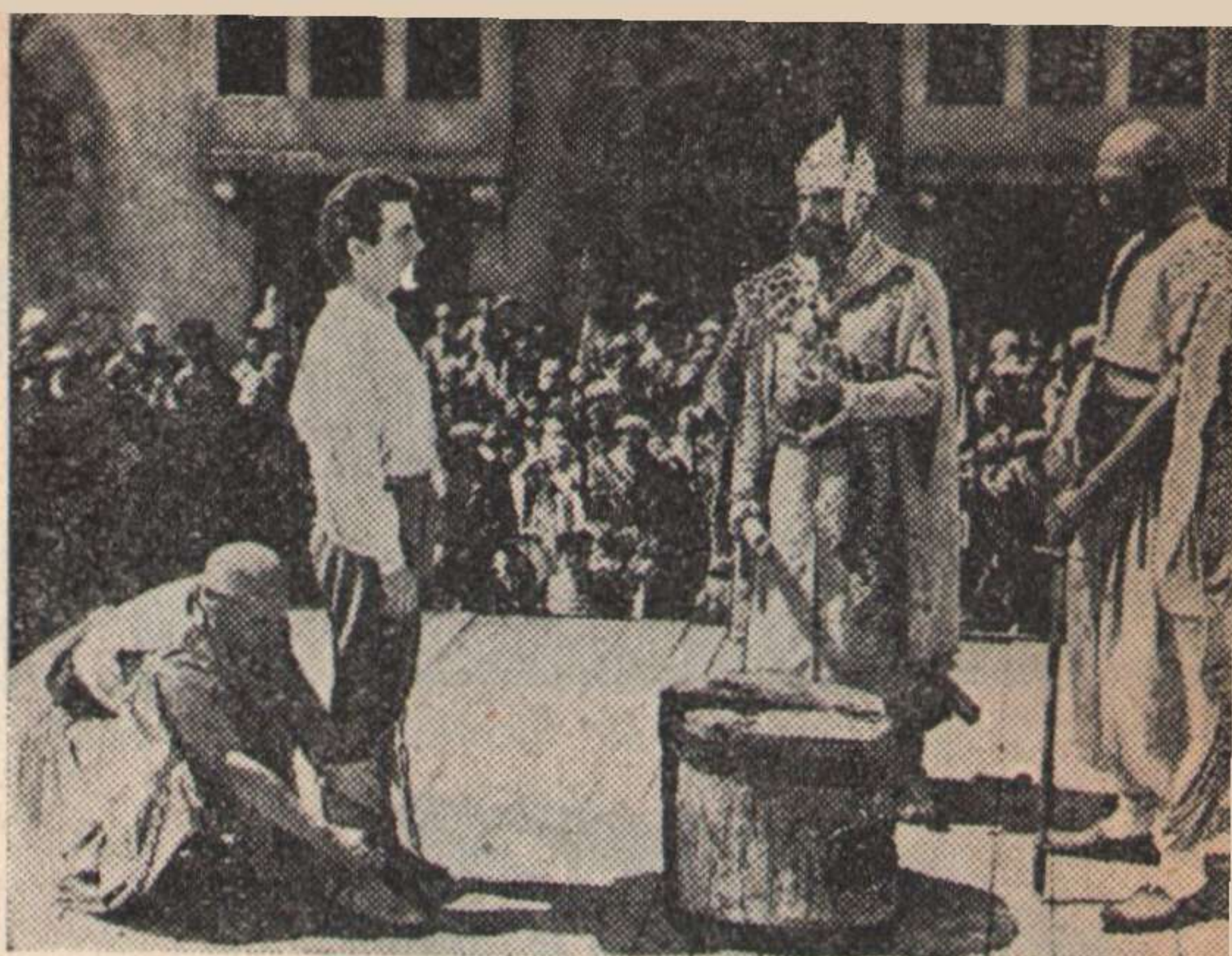
Istvan Nagy, învățătorul, a văzut abia acum „prăpastia”. El înțelege că locul său nu este lîngă Klari, că nu are ce căuta lîngă chiaburi; el înțelege că, deacum înainte, pentru toată viața, va fi alături de țărani muncitori din mijlocul cărora a pornit.

Ungaria secolului al XVII-lea.
Țara ajunsese pașalic turcesc.

Convoaie nesfârșite de care, înțesate cu grâne și felurite bogății, înaintează cu greu pe drumurile care duc spre Buda. Ele transportă greul tribut impus de Kadisade Ali, neîndurătorul reprezentant al sultanului. Pe lângă tribut, șase orașe ungurești trimit câte 10 fecioare frumoase, cerute pentru haremul tiranului.

Pe malul unei ape, lângă drumul pe unde trebuie să treacă convoiul, s-a adunat un pîlc de tineri, conduși de un flăcău chipeș, Gabor voinicul, vestit pe tot întinsul țării pentru curajul cu care îi înfruntă pe turci. Pentru nenumăratele

firi din Ungaria, „trandafirii sacri ai lui Allah”.

Intre cei doi tineri se înfiripă o dragoste fierbinte.

În acest timp, la curtea pașei din Buda, în locul convoaielor cu pradă și a fecioarelor mult așteptate, sosesc căruțele în care zac paznicii legați fedeleș, îmbrăcați în rochiile și voalurile prizonierelor. Inebunit de furie, Ali pornește în fruntea oamenilor săi, hotărît să pună capăt isprăvilor neînfricatului răzvrătit. Urmăriți cu înverșunare, Gabor și Balasz se refugiază în casa lui Gül Baba. Întîlnind-o pe Leila, viteazul luptător îi oferă un trandafir, pe care l-a rupt din vestita grădină. Dar Ali, venit cu escorta lui la Gül Baba, îl prinde pe Gabor și îl condamnă la moarte, pentru „crima” de a fi rupt unul din trandafirii sfinți ai lui Allah.

De aci înainte, povestirea împletește numeroase peripeții, care se sfîrșesc cu salvarea vieții viteazului Gabor și cu plecarea tinerilor departe de locurile unde stăpînește samavolnicia cötropitorilor... Ei se vor întoarce însă curînd, pentru a regăsi minunatul pămînt unde înfloresc trandafirii, unde dragostea de libertate a poporului nu poate fi înfrîntă.

Trandafirii LUI ALLAH

sale isprăvi împotriva cötropitorilor, Gabor și-a atras mînia pașei Ali, care l-a osîndit la moarte. Dar viteazului nu-i pasă de osînda tiranului. Ajutat de credinciosul său prieten Suki Balasz și de tovarășii săi de luptă, el atacă convoiul, dezarmează păzitorii și eliberează prizonierele. În timpul luptei, Gabor este atacat pe la spate, însă strigătele uneia dintre fecioarele salvate îl fac să se întoarcă la timp și să-și doboare adversarul. Cea care i-a salvat viața este Leila, fiica înțeleptului Gül Baba, în ale cărui grădini înfloresc cei mai frumoși tranda-

niștii germani, dar spiritul său individualist îl determină să rămână mai departe în starea sa de pasivitate. Friedel îi cere Irenei să părăsească Germania și să-și întemeieze un cămin în altă parte. Dar Irene nu vrea să renunțe la lupta și la năzuințele ei; va rămâne mai departe în țara sa, alături de Mehlin și va acționa împreună cu un mic grup de comuniști pentru cauza dreaptă a întregului popor.

Rătăcind pe lângă granițele Elveției, Friedel este prins și trimis pe front.

Războiul s-a terminat. Printre cei ce se reîntorc acasă este și Walter, care o caută pretutindeni pe Irene. Fără să se gândească la urmările gestului său, el profită de unele împrejurări prielnice și, bazându-se pe cunoștințele dobândite în facultate, se prezintă drept „doctorul Müller” începând să profeseze medicina într-un spital. Friedel este atras de maladia complicată a pacientului Max Kerster — un luptător din ilegalitate — țintuit în pat de paralizia ambelor picioare.

Și iată că într-una din seri, „doctorul Müller” o întâlnește pe soția lui Kerster; în fața sa se află Irene, iubita de odinioară.

Profunde sînt frământările care cuprind aceste trei „suflete tari”: Irene, Kerster și Friedel! Invinșându-și sentimentele, Irene rămîne lângă soțul ei, iar Friedel se hotărăște să mărturisească societății întregul adevăr despre cariera sa de medic.

Ne aflăm din nou în sala de judecată a Tribunalului din Ahlsund. Numai că verdictul nu-l condamnă pe acuzat, ci, eliberîndu-l de povara trecutului său zbuciumat, îi dă posibilitatea să-și continue studiile, pentru a deveni un medic, folositor societății.

SUFLETE TARI

...Tribunalul din Ahlsund judecă un caz puțin obișnuit. Acuzatul este învinuit că a practicat ilegal medicina, ascunzîndu-și identitatea sub un nume fals. Pentru procuror chestiunea e clară: este vorba doar de un delict dovedit. De aceea magistratul nu înțelege pentru ce însuși Ernst Mehlin, președintele Tribunalului, intervine în favoare impostorului, arătînd în fața instanței aspectele reale ale acestui caz.

Anul 1941. Într-un oraș din Germania, studentul în medicină Friedel Walter este exmatriculat, pentru „vina” de a fi refuzat să se înscrie în asociațiile studențești naziste. El se vede silit astfel să-și câștige existența cîntînd seară de seară într-un cazinou.

Într-o noapte, Irene, iubita sa, îi cere să salveze un antifascist curajos, pe Ernst Mehlin, urmărit cu înfrigurare de Gestapo. Friedel face cunoștință cu comu-

U. R. S. S.

Regizorul Serghei Iutkevici lucrează în prezent la un nou film, închinat locuitorilor orașului Moscova. Într-un viitor apropiat, regizorul sovietic proiectează realizarea unui film după celebrul roman al lui Dostoievski, „Idiotul”.

R. P. UNGARĂ

Teatrul Madach și Teatrul Armatei Populare au prezentat recent, aproape concomitent, două noi premiere: „Azilul de noapte” de M. Gorki și „Pescărușul” de Cehov. Ambele spectacole s-au bucurat de o caldă primire din partea spectatorilor.

R. F. GERMANĂ

Pe scena Teatrului de Dramă din Düsseldorf a avut loc premiera piesei „Magnus Garbe” de Gerhardt Hauptman.

În viața teatrală a Germaniei vestice, premiera a constituit un important eveniment, salutat de întreaga presă de specialitate. Trebuie menționat că „Magnus Garbe” este singura lucrare a marelui dramaturg ce n-a fost pînă acum jucată pe o scenă germană.

ITALIA

De curînd a luat ființă la Torino încă o formație de tipul „Piccolo teatro”.

Răspîndite pe tot întinsul Italiei, aceste ansambluri își propun să lupte pentru izbînda unei autentice arte teatrale, pentru un repertoriu de conținut, dedicat de predilecție realităților imediate ale Italiei.

R. CEHOSLOVACĂ

Studiourile cehoslovace vor termina în curînd filmul, pentru ecran lat, „Visul unei nopți de vară”, după celebra comedie cu acelaș nume a lui Shakespeare. Noul film realizat de Trínka, va fi interpretat în exclusivitate de păpuși.

FRANȚA

Succesul repurtat de piesa dramaturgului american A. Miller „Vrăjitoarele din Salem”, a determinat pe regizorul spectacolului Raymond Rouleau să o ecranizeze.

Scenariul cinematografic a fost realizat de Jean Paul Sartre, rolurile principale urmînd a fi interpretate de Yves Montand și Simone Signoret, care au asigurat succesul pe scena franceză.

Informații MUZICALE

La Festivalul „Toamna Muzicală” de la Varșovia, care va avea loc între 10 și 21 octombrie 1956, Orchestra Simfonică a Filarmonicei de Stat „George Enescu” va prezenta două programe: primul, dirijat de maestrul George Georgescu, cuprinde: Suita I-a, de Enescu, Mica Suită, de W. Lutoslawski, poemul simfonic „Till Eulenspiegel”, de R. Strauss și Simfonia II-a, de Hacıaturian, — Dirijorul Mircea Basarab va interpreta: Suita pentru orchestră de coarde, de M. Spisak, Trei dansuri românești, de Rogalski, Concertul pentru orchestră de cameră, de St. Kisielewski și Simfonia liturgică, de Honneger.

Cunoscuta pianistă poloneză Halina Czerny Stefanska va da la începutul stagiunii câteva concerte în capitală și provincie.

La 25 septembrie va avea loc un recital Chopin cu următorul program: Poloneze în do minor, re minor, si bemol major, fa diez minor, Andante spianato și Poloneza în mi bemol major, Baladele în sol minor și fa minor, Nocturnele în do minor și do diez minor, Mazurcile în la minor și do diez minor.

Pianista poloneză va da la 28 septembrie un al doilea recital, în care vor figura: Sonata în mi bemol major op. 31 de Bethoven, Nocturna în fa diez major, Valsul în mi bemol major și Scherzo în si minor de Chopin, precum și Rapsodia no. XII de Liszt.

Ambele recitaluri vor avea loc în sala Ateneului R.P.R.

George Georgescu

Halina Czerny Stefanska

○ *sărbătoare* *a muzicii contemporane*

Dmitri Șostacovici împlinește la 26 septembrie vârsta de 50 de ani.

Sărbătoare deosebit de însemnată pentru cultura muzicală sovietică — marcînd totodată locul proeminent pe care marele compozitor îl deține cu autoritate în ierarhia valorilor muzicii mondiale contemporane —, această aniversare încununează o neînteruptă și rodnică activitate, începută acum 30 de ani.

Din momentul în care, la vârsta de 20 de ani, a dat la iveală prima sa simfonie, Șostacovici și-a cîștigat admirația durabilă a iubitorilor de muzică din patria sa și de peste hotare, pentru profunzimea și originalitatea gândirii, ca și pentru măiestria expresiei sale artistice.

Bogata sa operă ni-l înfățișează ca pe unul din cei mai mari simfoniști ai timpului nostru. Atașat cu trăinicie de tradițiile străluci-

te ale clasicilor ruși, el merge cu pași hotărîți pe calea lărgirii neîncetate a capacității expresive a orchestrei, urmărind ca limbajul său să fie reprezentativ pentru cerințele muzicii moderne, izvorită din bogăția nesecată a contemporaneității.

Concomitent cu creația, Șostacovici desfășoară o rodnică muncă pedagogică, îmbinînd în activitatea sa calitățile artistului admirabil înzestrat cu cele ale cetățeanului patriot, profund integrat în lupta poporului său pentru pace și progres.

Reprezentant eminent al muzicii sovietice, la al cărei prestigiu mereu crescînd a adus un aport considerabil, Șostacovici împlinește mai departe cu vigoare nobilă sa misiune de artist al poporului, însoțit de admirația neșarmurită și de urările de bine ale iubitorilor de muzică din lumea întreagă.

SĂPTĂMÎNA TEATRULUI DE PĂPUȘI

Tînăr ca gen în țara noastră, teatrul care animă silue-tele neînsuflețite ale actorilor-păpuși, și-a cîștigat o mare popularitate.

Fie că încîntă imaginația micilor spectatori, purtîndu-i în lumea plină de vrajă a feeriei și basmului, fie că zmulge hohotele de rîs ale celor mari, spectacolul de păpuși a devenit astăzi un spectacol iubit, prețuit, căutat. În multe din orașele țării — unde de-alungul anilor teatrul de păpuși apărea sporadic, în goana unui turneu care cu greutate acopea cerințele publicului — au fost înființate, în anii regimului nostru, teatre permanente, sau fost încheigate colective artistice valoroase, au fost întocmite repertorii care cuprind lucrări atît din literatura dramatică originală cît și din cea de peste hotare.

Inspirîndu-se din tradiția teatrului de păpuși sovietic și a celui cehoslovac, colectivele acestor teatre au luptat necontenit pentru ridicarea nivelului spectacolelor, pentru desăvîrșirea măiestriei artistice a celor care din culise împrumută viața păpușilor neînsuflețite: mînuitorii. Astăzi se poate vorbi cu bucurie despre progresele înregistrate de aceste colective artistice, despre realizările și succesele lor care sînt realizări și succese ale întregii noastre arte teatrale.

Publicul bucureștean va avea prilejul să cunoască o bună parte din aceste realizări în cadrul „Săptămîinii Teatrului de Păpuși“, care se va desfășura în Capitală în cursul lunii octombrie.

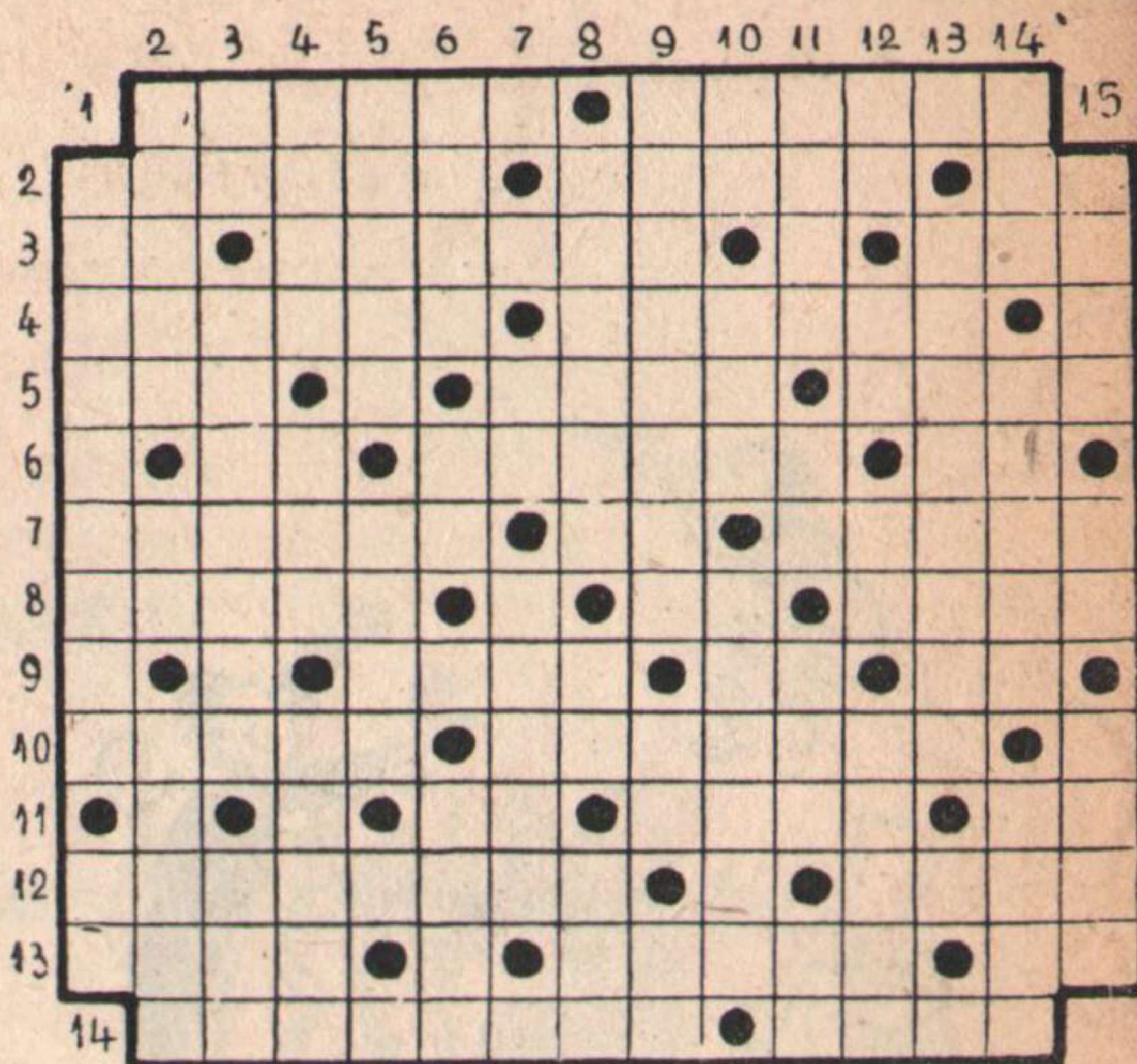
Într-un cadru festiv, vor fi prezentate cele mai reușite spectacole ale teatrelor de păpuși din provincie, cuprinzînd un mare număr de lucrări originale, precum și piese din repertoriul mondial.

Cele mai bune spectacole vor fi premiate, ca și cei mai buni regizori, mînuitori, scenografi, răsplătindu-se și consacîndu-se astfel munca acelor care luptă pentru dezvoltarea și succesul acestui tînăr gen în țara noastră.

Actualmente în toată țara se desfășoară munca de pregătire și selecționare a spectacolelor.

Orizontal: 1) Marele om de afaceri Grigore., interpretat de Ion Finteșteanu. — Orașul natal al lui M. Sebastian. — 2) Artist emerit al R.S.S. Tadjice, interpretul lui Alexandru Andronic, pe scena Teatrului de Satiră și Humor din Moscova. — Greșeli de tipar. — Nicu Marinescu. — 3) Erbiu. — „... oră“ piesa lui Mihail Sebastian. — Insulă malaeză. — 4) In film este interpretat de Ion Iancovescu — ... de dezlegat. — 5) In acest fel. — O aduce pe Mona în orașelul în care trăiește profesorul Miroiu. — Domnișoara... din „Steaua fără nume“. — 6) Notă muzicală. — Abătută. — In vară! 7) Cuprinsul primului volum din „Opere alese“ de Mihail Sebastian. — Traian Cornescu. — Prietenul lui Miroiu. — 8) Țară în Asia. — In supă! — Om de serviciu la „Deșteptarea“. — 9)

AFACEREA PROTAR

Artist emerit al R.S.F.S.R. interpretul lui Borcea pe scena Teatrului de Satiră din Moscova. — Cîrn pe jumătate! Poftim! — 10) Pasăre mare asemănătoare struțului. — Autoarea scenariului „Afacerea Protar“. — 11) Servește! — Cea a profesorului Miroiu n-avea nume. — Oraș antic în Chaldea. — 12) „Alexandru ...“ sau „cel mic“. — Decorul actului I din „Steaua fără nume“. — 13) Plantă din care se prepară o băutură plăcută. — Slujbaș la Tribunal (în trecut). — Sorana Coroamă. — 14) Cel al filmului „Afacerea Protar“ aparține Soranei Coroamă. — „Steaua ... nume“ (nu-i greu).

Vertical: 1) Autorul piesei „Ultima Oră“. — Țepușă. — 2) Regizorul filmului „Afacerea Protar“. — Literă slavonă. — Personaj din „Jocul de-a vacanța“. — 3) Primele două din ultima! — Unul din interpreții filmului „Afacerea Protar“. — Popor din trecut. — 4) Munți în estul Carpaților. — Pronume. — Jurie... — 5) Trișor. (mold.). — ...Beligan. — 6) Aceasta (pop.) — Pronume. — Din nou — 7) In teatru! — Suiai — 8) Titlu acordat unor artiști de seamă. — Prefix. — Animale de tracțiune. — 9) Ministrul Instrucțiunii, unealta lui Bucșan. — Intors la un capăt! — Mai puțin decît puțin! — 10) Literă grecească. — Interjecție (presc.). — Cuvîntul misterios, cauza nenumăratelor încurcături. — 11) Imi atribui pe nedrept. — Strigăt de durere. — Niculae în familie. — Interjecție. — 12) Ion Iancovescu. — Metru cub. — Dan Niculescu. — Studenta îndrăgostită de Alexandru cel Mare. — 13) Una din interpretele filmului. — 14) Bătrîna îngrijitoare a profesorului Andronic. — Pentru scris la tablă. — Constelație familiară profesorului Miroiu — 15) Magda din temă. — Rîu în Franța. — Emoția înainte de a intra în scenă. Cuvinte mai puțin cunoscute: Wai, Dore, Suler, Nandu.

*Teatru la microfon:
— Navigatorii erau într-o
situație disperată. Valurile o-
ceanului deveneau din ce în ce
mai mari și mai furioase.*

Crescendo!

Grădină de vară.

Năică, aici e un loc

Trustul Alimentației Publice Local

RAIONUL TUDOR VLADIMIRESCU

vă invită la:

Restaurantul

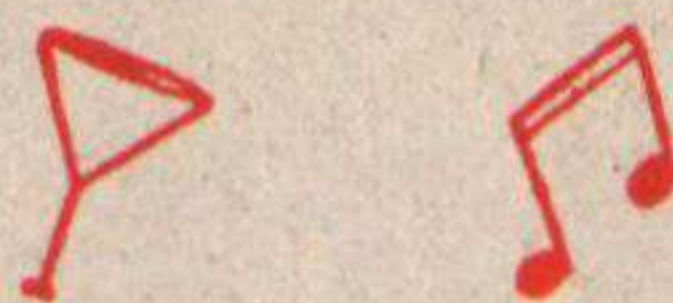
UNIVERSITĂȚII

Bd. Republicii 6

concertează orchestra

Nicu Stănescu

voce: Virgil Păunescu

Restaurantul

CIOCIRLIA

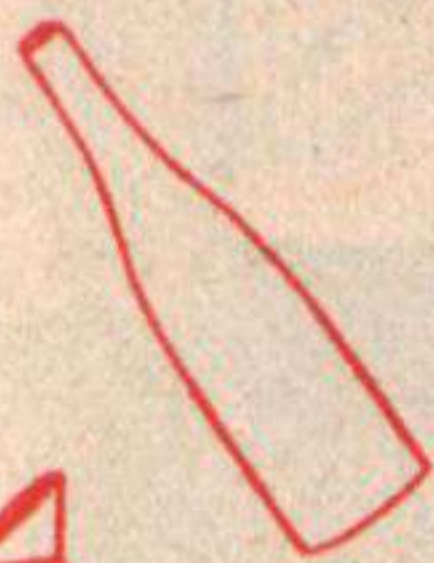
Spl. Unirii 9

*Se servește permanent
produse de zahara*

Cîntă orchestra

Rigu Bolozan

voce: Ileana Sărăroiu

*vinuri
alese*

Restaurantul

MURES

str. Lipscani 12

Cîntă orchestra

Iuga Iosif

voce: Mircea Bunu

dans

Grădina și Restaurantul

ZORI DE ZI

Bd. Republicii 19

Cîntă orchestra

Costică Iordăchescu

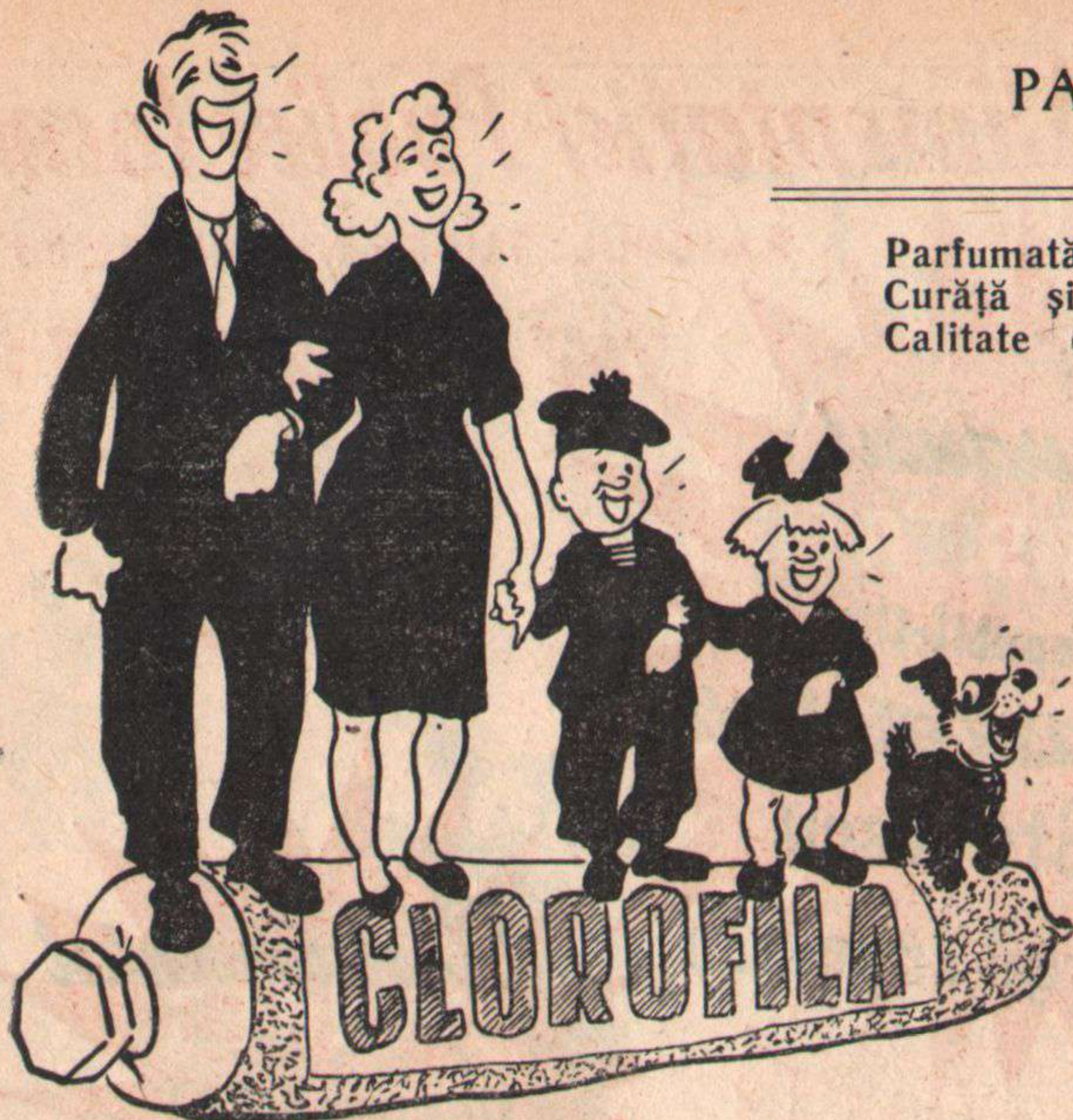
voce: PUSA DUMA

și IONESCU GION

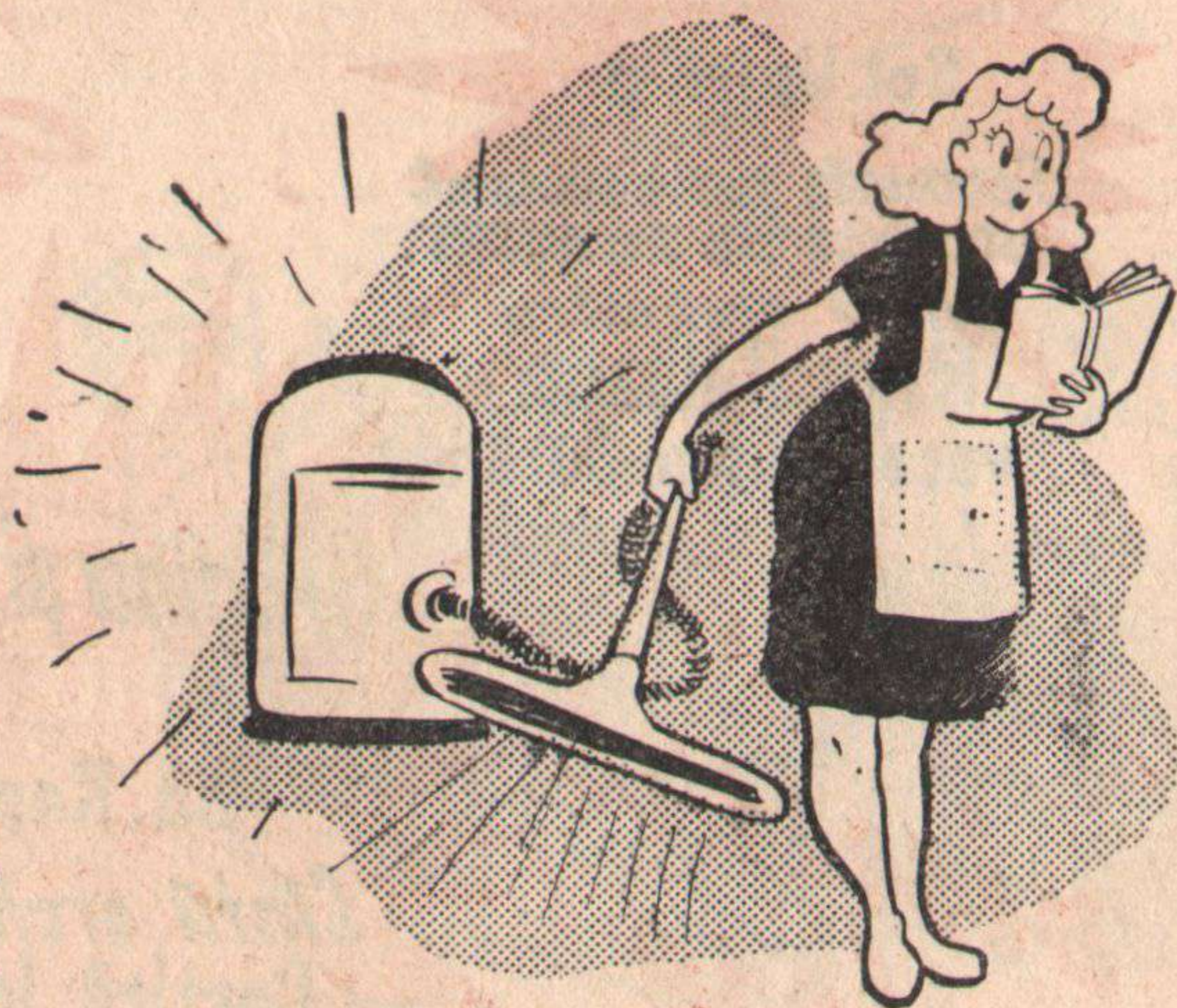
PASTA DE DINȚI

Parfumată cu miros plăcut
Curăță și albește dinții
Calitate excepțională

De vânzare în toate magazinele cu articole de parfumerie și cosmetice.

„Ușurați-vă munca în căminul Dvs., utilizând articole electrice de uz casnic!“.

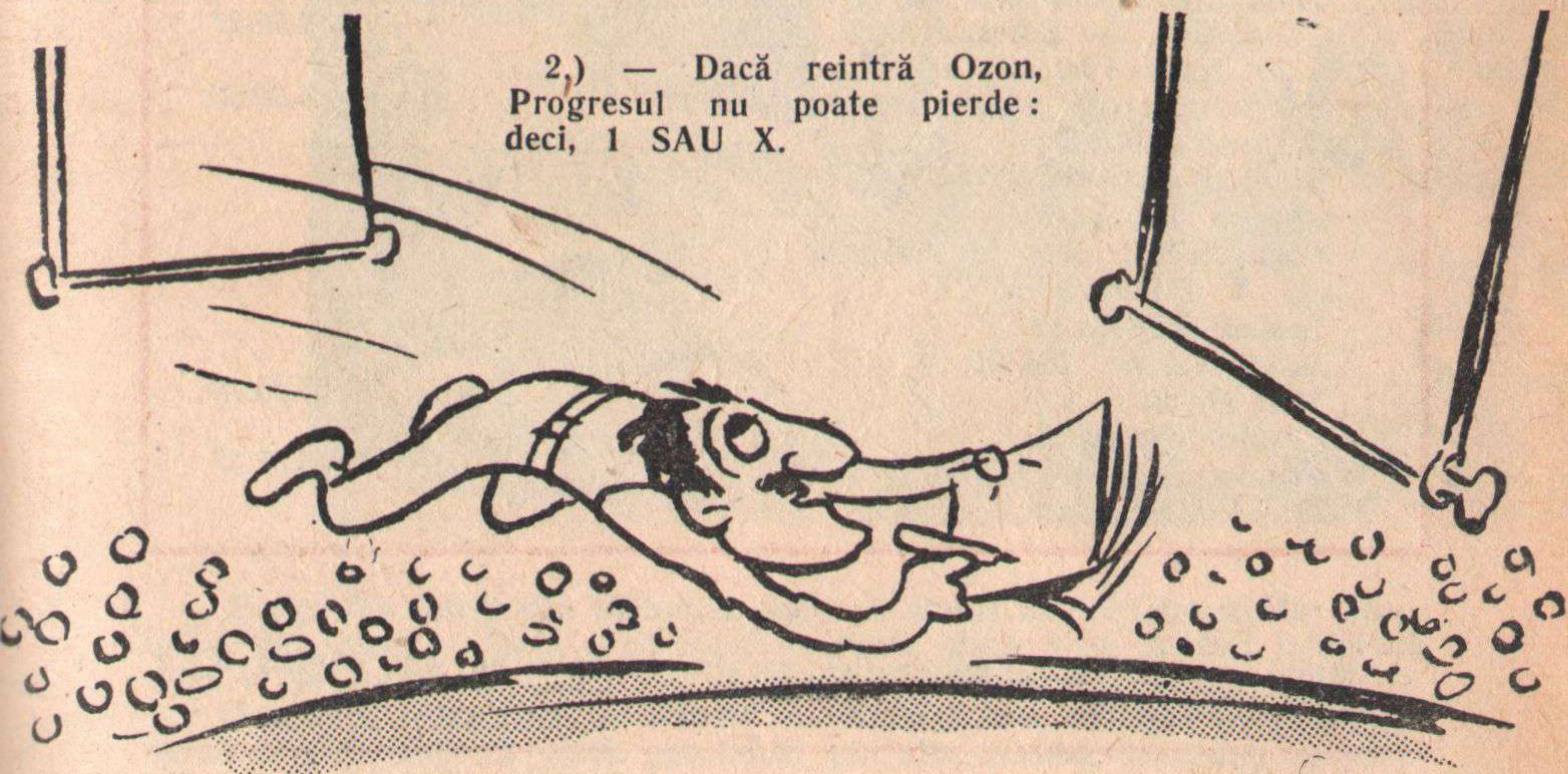

Aspiratoarele de praf,
Mașinile de spălat rufe,
Reșourile, vasele de copt,
Ventilatoarele.
Sînt practice și igienice!

1.) — Repede că e Sîmbătă și e ultima zi de depunere a buletinelor PRONO-SPORT.

2.) — Dacă reintră Ozon, Progresul nu poate pierde: deci, 1 SAU X.

Adresele sălilor de spectacol:

- Teatrul de Operă și Ballet al R.P.R. telefon 3.83.95
Bd. 6 Martie nr. 70—72 int. 8
- Teatrul Național I. L. Caragiale — Sala Comedia telefon 4.71.71
Pasajul Comedia
- Teatrul Național I. L. Caragiale — Sala Studio telefon 5.15.53
Piața Amzei
- Teatrul Municipal telefon 4.60.60
Schitu Măgureanu nr. 1
- Teatrul Tineretului telefon 6.04.77
Str. N. Bălcescu nr. 2
- Teatrul Armatei telefon 2.90.05
Bd. Magheru nr. 20
- Teatrul Armatei telefon 4.19.05
Cal. 13 Septembrie nr. 6
- Teatrul Muncitoresc C.F.R. Giulești telefon 6.04.82
Șos. Giulești nr. 8
- Studioul Actorului de Film „C. Nottara” telefon 5.07.44
Sala Libertatea
Str. Dobrogeanu Gherea nr. 2
- Teatrul Evreesc de Stat telefon 9.76.44
Grădina de Vară
Str. Mircea Vodă nr. 5
- Teatrul de Stat de Operetă telefon 3.98.48
Splaiul Independenței nr. 1
- Ansamblul de Estradă telefon 4.56.51
Sala Calea Victoriei nr. 174
- Filarmonica de Stat „George Enescu” telefon 6.00.60
Ateneul R.P.R.
- Studioul Filarmonicii —
Ateneul R.P.R.
- Sala Dalles
- Bd. N. Bălcescu nr. 18*
- Teatrul Țandărică
- Academiei nr. 18—20*
- Sala Orfeu* telefon 3.25.19
- Pasajul Comedia*
- Grădina de vară* telefon 5.87.37
- Str. Doamnei nr. 27*

Erată: În nr. 1 al publicației noastre la subtitlul din pagina 8 în loc de Al. Sahighian se va citi Ion Sahighian.

Fetița din fotografia alăturată pare să spună cu tristețe micilor spectatori de cinema: „Dacă o să faceți ca mine, dacă o să spuneți minciuni, o să vi se lungească nasul și-o să pățiți o sumedenie de neajunsuri!”.

Ce-a pățit fetița care nu iubește adevărul și ce-a pățimit din pricina ei bunul Om de Zăpadă, micii spectatori vor afla curînd, vizionînd pe ecranele Capitalei, noua producție a Studioului Cinematografic „București”, feeria „Fetița mincinoasă”.

Coperta IV-a: G. Calboreanu (Ștefan cel Mare), Elvira Godeanu (Maria Doamna) și Eugenia Popovici (Oana) în „Apus de Soare” de Barbu Delavrancea.

